

Братя Грим
Пъстрокожка

Имало едно време един цар. Жена му, царицата, имала златисторуси коси и била толкова хубава, че друга като нея нямало по цялата земя. Внезапно тя се разболяла тежко и като почувствала, че скоро ще умре, повикала царя и му казала:

– Ако след смъртта ми решиш да се ожениш повторно, вземи жена красива като мене и с такива златисторуси коси като моите. Обещай ми!

Царят обещал, а тя затворила очи и издъхнала.

Жалил я той дълго време и не мислел да се жени повторно, ала най-сетне придворните съветници му казали:

– Не бива така, царю честити. Трябва да се ожениш отново, за да имаме царица.

Тръгнали пратеници надлъж и нашир да търсят девойка, равна по хубост на покойната царица. Но по цялата земя не можело да се намери такава хубавица, пък и да можело – едва ли щяла да има такива златисторуси коси. Върнали се пратениците, без да изпълнят поръката.

Но царят имал дъщеря, която била равна по хубост на покойната си майка и със също такива златисторуси коси. Когато пораснала, царят видял, че тя много прилича на покойната му съпруга. Повикал придворните съветници и им казал:

– Ще се ожена за дъщеря си, защото тя много прилича на моята покойна жена. Както видяхте сами, не можах да намеря жена, която да ѝ бъде равна по хубост.

Като чули тия думи, придворните съветници се изплашили и отвърнали:

– Забранено е баща да се жени за дъщеря си. Нищо добро не може да излезе от това и царството ти ще бъде обречено на гибел.

Като узнала бащиното решение, дъщерята се изплашила повече от тях, но се надявала, че ще успее да отклони царя от намерението му. Един ден тя му казала:

– Преди да изпълня твоето желание, татко, искам да си уشيا три рокли: едната златна като слънцето, втората сребърна като месечината и третата блестяща като звездите. Освен това искам кожух, ушит от хиляда различни кожи; от всяко животно в царството ти трябва да се вземе по един къс козина за този кожух.

И си помислила: „Не е възможно да се намери всичко това и така ще отклоня татко от лошото му намерение“.

Ала царят не престанал да мисли за женитбата и поръчал на най-изкусните тъкачи и шивачи в царството да изтъкат платовете и да ушият роклите: едната златна като слънцето, втората сребърна като месечината

и третата блестяща като звездите. А ловците задължил да изловят всички животни в царството и да изрежат по едно късче от козината им, за да се ушие кожух от хиляда различни кожи.

Накрая всичко било готово. Заповядал царят да донесат кожуха, разгънал го пред дъщеря си и рекъл:

– Утре ще вдигнем сватбата.

Видяла принцесата че няма вече надежда да отклони царя от намерението му и решила да избяга. През нощта, докато всички спели дълбок сън, тя станала и взела три от своите скъпоценности: един златен пръстен, едно златно чекръкче и една златна мотовилчица. Скътала трите рокли – едната златна като слънцето, втората сребърна като месечината и третата блестяща като звездите – в една орехова черупка, облякла кожуха от хиляда различни кожи и си начернила със сажди лицето и ръцете. После тайно се измъкнала от двореца, вървяла цяла нощ и накрая стигнала до една голяма гора. Била много уморена, затова седнала в хралупата на едно дърво и заспала.

Слънцето изгряло, а тя все още спяла.

В това време царят, чието владение била гората, излязъл на лов. Спирели кучетата му под дървото, почнали да душат, да скачат около него и да лаят. Царят казал на ловците:

– Я вижте какъв дивеч се е скрил там!

Изпълнили заповедта ловците, върнали се и казали:

– В хралупата на дървото лежи някакво чудновато животно, каквото не сме виждали никога. Кожата му е от хиляда различни късчета. Лежи там и спи.

Царят заповядал:

– Помъчете се да го хванете живо, вържете го и го докарайте.

Когато ловците хванали девойката, тя се събудила, изтръпнала от страх и извикала.

– Аз съм бедно момиче, изоставено от баща и майка. Съжалете се над мене и ме приберете.

Те отвърнали:

– Ела с нас, Пъстрокожке. Ще вършиш добра работа в кухнята, ще метеш и пепелта.

После тръгнали към царския дворец. Там ѝ показали едно килерче под стълбата, където не прониквала дневна светлина, и рекли:

– Ето, Пъстрокожке, тук ще живееш и ще спиш.

После я изпратили в кухнята. Там тя носела дърва и вода, палела огън, оскубвала заклани птици, чистела зеленчук, измитала пепелта и

вършела цялата черна работа.

Дълго време живяла Пъстрокожка така злочесто. Ах, прекрасна принцесо, какво ли още те чака!

Но ето, че веднъж в двореца имало празненство и тя помолила готвача:

– Може ли да отида горе и да погледам? Ще застана отвън до вратата.

Готвачът отвърнал:

– Качи се, но след половин час трябва да се върнеш да изметеш пепелта.

Запалила тя една свещ, отишла в килерчето си, съблякла кожуха, измила саждите от лицето и ръцете си и веднага засияла с цялата си хубост.

После отворила ореховата черупка и извадила първата рокля, която била златна като слънцето. Облякла я, отишла на празненството и всичките й правели път, защото никой не я познавал; мислели, че е принцеса. А царят я посрещнал, подал й ръка, танцувал с нея и тайно си мислел: „Такава хубава девойка не съм виждал досега“.

Свършил танцът, тя се поклонила и докато царят се обърне, изчезнала от погледа му и никой не видял къде отишла. Разпитали стражата, която стояла пред портите на двореца, но никой от тях не бил я зърнал.

А тя изтичала в килерчето си, съблякла бързо роклята, начернила пак лицето и ръцете си, облякла кожуха и отново се превърнала в Пъстрокожка.

Когато отишла в кухнята, за да измете пепелта, готвачът ѝ рекъл:

– Остави тази работа за утре, а сега сготви супата за царя, и аз ще отида малко да погледам. Но внимавай да не падне някой косъм в супата! Случи ли се такова нещо, няма да видиш вече нито залък.

Излязъл готвачът, а Пъстрокожка се захванала да сготви супата за царя и се постарала да я направи много-много вкусна. Сварила се супата, а Пъстрокожка отишла в килерчето си, взела златния пръстен и го пунала в чинията със супата.

Щом свършили танците, царят заповядал да му донесат супата, изял я и тя много му се усладила – струвало му се, че никога досега не бил ял по-вкусна супа. Но когато супата се свършила, видял на дъното на чинията златния пръстен и много се учудил. Заповядал да повикат готвача.

Като чул заповедта, готвачът много се изплашил и казал на Пъстрокожка:

– Сигурно си изпуснала някой косъм в супата; ако е така, ще те пребия.

Отишъл при царя и той го попитал кой е сготвил супата. Готвачът казал:

– Аз я сготвих.

Но царят възразил:

– Не е вярно. Тя беше сготвена по друг начин и беше много по-кусна от всеки друг път.

Готвачът казал:

– Няма що, признавам, че не я сготвих аз, а Пъстрокожка.

Царят рекъл:

– Върви си и я прати при мене.

Дошла Пъстрокожка и царят я попитал:

– Коя си ти?

– Аз съм бедно момиче и си нямам нито баща, нито майка.

Той пак попитал:

Какво правиш в моя дворец?

Тя отговорила:

– Държат ме тук, за да върша черната работа.

Той пак попитал:

– Откъде си взела пръстена, който намерих в супата?

Тя отвърнала:

– Не зная нищо за този пръстен.

И така царят не можал нищо да узнае и я пуснал да си върви.

Минало известно време, в двореца пак имало празненство и Пъстрокожка като миналия път помолила готвача да ѝ разреши да погледа. Той рекъл:

– Добре, но след половин час да се върнеш и да сготвиш на царя любимата му супа с препечен хляб.

Тя изгичала веднага в килерчето си, измила се бързо, извадила от ореховата черупка роклята, която била сребърна като месечината, и я облякла. После се изкачила по стълбата и влязла като същинска принцеса. Царят отишъл да я посрещне и много се зарадвал, че пак я вижда; а в същия миг започнали танците и двамата танцували заедно. Но щом танцът свършил, тя пак изчезнала тъй бързо, че царят не успял да забележи къде е отишла.

А тя се прибрала бързо в килерчето си, облякла се отново като Пъстрокожка и отишла в кухнята да сготви супата с препечен хляб. И щом готвачът се качил горе да погледа празненството, тя донесла от

килерчето златното чекръче и го пуснала в чинията със супата.

Поднесли супата на царя, излял я той и пак му се усладила като предишния път. Повикал готвача и готвачът бил принуден и този път да призна е, че Пъстрокожка е сготвила супата. Повикали Пъстрокожка повторно при царя, но тя отново казала, че я държат само за да я замерят с обувките си и че не знае нищо за златното чекръче.

А когато царят за трети път устроил празненство, случило се също-то, както и преди. Сега обаче готвачът рекъл:

– Пъстрокожке, ти си магьосница; винаги слагаш нещо в супата, та става по-вкусна от моята и се услажда повече на царя.

Но Пъстрокожка толкова му се молила, че той пак я пуснал за половин час на празненството.

Този път Пъстрокожка облякла третата си рокля, блестяща като звездите, и влязла в залата. Царят пак танцувал с прелестната девойка и му се струвало, че никога преди не е била толкова красива. Танцът продължил много и докато танцувал с нея, сложил на пръста ѝ един златен пръстен. Щом танцът свършил, царят се помъчил да я задържи, но тя се отскубнала, смесила се бързо с множеството и изчезнала от очите му.

Изтичала бързо-бързо в килерчето под стълбата и понеже се забавила повече от половин час и нямала време да съблече хубавата рокля, само навлякла кожуха отгоре; от бързане не смогнала дори да се начерни добре със сажди и един от пръстите ѝ останал бял.

Така Пъстрокожка изтичала в кухнята, сварила супата с препечен хляб за царя, почакала готвача да излезе и пуснала в нея златната мотовилчица.

Като видял мотовилчицата на дъното на паницата, царят заповядал да повикат Пъстрокожка. Когато тя се изправила пред него, той зърнал бялото ѝ пръстче и пръстена, който ѝ бил сложил по време на танца; хванал ръката ѝ и я задържал здраво в своята. Пъстрокожка се помъчила да се отскубне и да побегне, ала кожухът се отворил и под него заблестяла звездната рокля.

Царят дръпнал кожуха и го свлякъл от тялото ѝ. В този миг се показали златисторусите коси – девойката засияла с цялата си хубост. А като изтрила саждите и пепелта от лицето си, станала още по-хубава. Тогава царят казал.

– Ти ще станеш моя жена и никога няма да се разделим.

Скоро вдигнали голяма сватба и живели щастливо чак до смъртта си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2442>]